

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

De auditione missæ. Cap. 9.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

SEPTIMA MEDITATIO.

I. Respice Christum Salvatorem tuum in medio cordis tui, vt sponsum dulcissimum, qui animam tuam, non quia dignam, adamauit, sed quia voluit, & sic suæ benignitati complacuit: animamque tuam velut sponfam eius ipsi vinculo status religiosi copulatam, & infinitis beneficiis & donis ad amandum illectam.

1. Quia sacramento præfens affuit, vt te sibi spiritualiter iungeret, & amoris castissimi foueret amplexu.

2. Quia ille qui manibus suis omnia portat, tuis manibus se tangendum, & ore amoris osculandum obtulit.

II. Gratiâs immensas age illi: 3. Quia orationes infidæ sponse, eius aspectum & amplexum postulantis, audiuit.

4. Quia os tuum intrauit, & in lingua refedit.

5. Quia in sinu tuo tanquam in lecto sibi desideratissimo semper tecum paulare decreuit.

III. Afficere erga gloriam æternam, & coge te ipsum, vt illam feruenter cupias, & ab hoc sæculo misero emigrare desideres: Dicque illi tanquam sponso tuo: Indica mihi, quem diligit anima mea, vbi pascas, vbi cubes in meridie.]

Cant. 1. 6

IV. Et quia incipiendo à feria secunda, hæc est dies Dominica, omnes hodie affectus amoris collige. Diligete Deum tuum, orationem aliquantulum protrahens, ex toto corde tuo, & ex rota anima tua, & ex tota mente tua, & ex omnibus viribus tuis, & ex omni virtute tua, & ex omni fortitudine tua.

V. Pete septem, vt supra dictum est. Hæc formula alicui commoda visa est ad gratias post Missam agendas. Tu verò siue hoc, siue alio modo gratias agere non prætermittas. Est enim vitium ingratiitudinis pessimum, etiam si exigua recepisses: sed post tam eximium beneficium susceptum, intolerandum, ac si fieri posset, peius pessimo esse conspicitur. Et ideo fortassis misericordias, quas exoptas, non recipis, quia huic tanto dono tam frequenter suscepto ingratus existis. Nam, vt sapienter scripsit Bernardus, multos quoque videmus vsque hodie satis importunè petentes, quod sibi deesse cognouerint: sed paucos admodum nouimus, qui dignas super acceptis beneficiis gratias agere videantur. Nec reprehensibile, quod instanter petimus, sed planè petitioni negat effectum, quod inuenimur ingrati. Et fortè hoc etiam clementia esse videtur ingratis negare, quod postulant: ne contingat nobis, vt tanto grauius de ingratiitudine iudicemur, quanto magis accumulatis beneficiis ingrati probabimur existisse. Ergo misericordiarum res est, in hac parte subtrahere misericordiam: quemadmodum iræ & indignationis, misericordiam exhibere, eam sanè, de qua per Prophetam ipse Pater misericordiarum loquitur, dicens: Misereamur impio, & non discet facere iustitiam.] Simus ergo huic beneficio grati, & nunquam illud sine sequenti laudum & amorum exercitio, & gratiarum actione sumamus, vt fructus tam accepti æterno Patri sacrificij, & tam ditissimi Sacramenti, nos simul cum eo percepisse lætemur.

Bern. ser. contra vitium ingratiitudinis.

Isaie 26. 10.

A

De auditione Missæ.

CAPVT IX.

Æc omnia, quæ de Missæ sacrificio dicta sunt, ad Sacerdotes pertinent: sed Religiosi necdum sacris ordinibus initiati, aut necdum ad dignitatem sacerdotalem prouecti, quotidie inuolabiliter Missam audiunt, & sacris mysterijs assistunt. Tu si nondum sis ad sacerdotium promotus, singulis diebus ex more Missam audies, & quidem cum ingenti emolumento, si hæc quæ subiicimus, obserues. Vocatus ad ministrandum sacrificio Missæ, ne te excuses, sed libenter accede: immò salua semper charitate erga proximum, qui prius ad hoc officium accessit, & obedientia erga Prælatum, qui aliud iubet, teipsum modeste ad huiusmodi ministeriumingere. Cæteris enim paribus, maius est ministrantis meritum, quam solum assistentis. Nam minister specialius quam alij audientes, cooperatur oblationi sacrificij, & eorum nomine Sacerdoti ministrat. Meritoque Bonauentura ad hoc ministerium hortatur, dicens: Ad Missas libenter ministra, quia hoc est officium Angelorum: ipsi enim Deo suo vbique ministrant deuotissimè. In hoc enim ministerio multiplex fructus est: Primò, boni operis exercitium est. Secundò, opus charitatis est, & promouens proximum in bono. Tertio, opus deuotionis est, quia Deo appropinquat in oratione. Quarto, opus Angelorum est, cum quibus Deo ibi præsentem ministras, sicut & illi. Et ex hoc non solum Sacerdos, cui ministras, tunc orat pro te specialiter, sed & omnes circumstantes, quorum vices geris, immò tota Ecclesia vbique terrarum, quia tu geris vices omnium fidelium, qui Deo suo de cælo venienti cum gratissima gratiarum actione deberent ministrare, si possent adesse.] Si tanta est huius ministerij utilitas, non est cur ob negligentiam, aut indeuotionem, aut falsam existimationem, ab eo te subtrahas. Noui namque aliquos in literarijs studijs non nihil progressos, & suscepcioni ordinum proximis, qui erubecebant superpellicium induere, & Missæ sacrificio ministrare, quorum miseram vicem, & lugendam immortificationem dolui. Tam cæci enim sunt, vt alia minor ministeria, qualia sunt legere, aut disputare, suscipiant, & hoc beatorum spirituum ministerium detrectent: quali indecentius esset, seruo Dei Sacerdoti quam magistro lectionem interroganti respondere: aut inhonorabilius librum Missalem ex vna in aliam partem trāsferre, & vice oculos ministrare, quam fratribus in triclinio seruire. Hi prorsus videntur indigni ordinibus, ad quos aspirant, & satis ostendunt se non tam scientis quam superbiæ studuisse, & non sapientiam, quæ ædificat, sed loquacitatem, quæ inflat, comparasse. Non legerunt fortè quod de beato Thoma Aquinate scriptum est, qui iam Sacerdos, iam Doctor eximius, iam hominibus in summo honore habitus, quotidie post Missæ celebrationem aliam Missam, auscultabat, cui etiã vt plurimum ipse seruiebat. Tu istos insipientes non imiteris, sed libenter Angelis sacrificio assistentibus te associa, & illis oblata opportunitate ministra. Et, vt Bernardus ait, cum ad Missam ventum fuerit, suscipe inuicantem ad Missas priuatas, ac si panem Angelorum tibi delapsum de cælo videres. Si quem amouere volentem intueberis, fuge, ac si fame deficienti è fauce buccellam panis auferre conaretur.] Sic ille.

Bonaue. de infor. neniis. p. 1. c. 11.

B

C

D

E

Sacrofancto sacrificio cum magna deuotione,

Surius in Martio, in vita eius.

Bern. in qua dam doctrina.

cum magno feruore, cum magna reuerentia affilte. Atlas enim illi eidem sacrificio, quod Christus in ara crucis obtulit Patri. Atlas illi Domino, ad cuius presentiam, immo & ad cuius nominis inuocatione celestia, terrestria, & infera genuflectunt. Atlas inter celestes spiritus, qui ad laudandum & honorandum Dominum cum ingenti exultatione descendunt: quidni reuerenter te habeas, & omnia deuotionis & attentionis impedimenta reiciias? Per manus Sacerdotis tu quoque Domino incurrentium sacrificium offers, & multa à Deo petis tum temporalia tum spiritalia subsidia. Vide an deceat summo Regi irreuerenter sacrificium offerre, & necessaria ad vitam presentem & futuram tepide postulare? Ad hanc autem reuerentiam pertinet, vt eo tempore nihil alienum à Domino cogites, nihil omnino loquaris, non huc illucque circumspecies, sed oculos demissos, aut decenter in eo, quod efficitur, fixos habeas, non immodeste tussias, aut expuas, non indecenter perstrepas, sed in omnibus quiete & modeste te geras. Ad quod facit, quod Celsarius Cisterciensis monachus scribit: Beatum scilicet Ambrosium plebem suam monere solitum, vt à tussi, & omni inquietudine temperaret, ne quoquo modo Sacerdotem verba canonis recitantem, & sacrificium offerentem impedi-
 rent. Est etiam huius reuerentia pars, vt quando genuflectendum est, genuflectas; quando standum est, rectus & non inclinatus, nec sedens stes: & Ecclesia, aut tui ordinis ceremonias sancte in situtas obserues.

Ad fugiendam verò distractionem, & habendam mentis deuotionem, opto tibi dari, vt vnum ex his quæ dicemus, eligas, vel nunc vnum, nunc aliud ad augmentum feruoris assumes. In primis enim poteris meditari ea quæ partibus Missæ signantur, vt in introitu, desideria antiquorum Patrum in limbo detentorum, Messie aduentum expectantium, in voce, Kyrie eleison, nouis repetita, inuocationem Trinitatis, à qua misericordiam postulamus: in hymno glorie, eam, quam Angeli Domino in eius natali cecinerunt, quando hominibus pacem annunciauerunt: & sic in cæteris, quæ ex libris Ecclesiasticis, qui nusquam non habentur, poteris intelligere. Deinde, si hoc longum aut prolixum tibi videatur, Missam consideratione tua in quatuor partes diuide: Primam, vsque ad oblationem, in qua confessio fit, & preces, ac doctrina Apostolica & Euangelica, & Symbolum alta voce recitatur, attentè audi: & si non ministras, vbi respondendum est Sacerdoti, submissè responde. In secunda, ab oblatione panis & vini vsque ad consecrationem, aduentum Angelorum & quasi ingressum aulicorum celestium, qui venient Domino sunt astaturi, meditare, & coram magnatibus celestibus pusillus ex terra contremisce. In tertia, à consecratione vsque ad tempus proximum communioni, sacrificium illud tremendum Patri offer, tibi & tuis necessaria pete, & cor tuum in conspectu tui Conditoris effunde. In quarta, à communionem vsque ad finem, emundationem ab omni peccato, & virtutum ornatum pete, & desideria Christum suscipiendi, si tibi concessum esset, accende. Tandem poteris per has quatuor partes aliqua mysteria ex passione Domini meditari, & dum Sacerdos secreto orat, vocalem aliquam orationem attentè recitare, vel alio modo, prout Deus inspirauerit, tuam mentem exercere. Id solum, quemcumque modum teneas, nitaris oportet, ne ibi aut irreuerenter distractus, aut tepide in deuotus astes, ita vt nullum aut modicum fructum ex Missæ auditione decerpas, & ex tam magnifico conuiuio tu solus famelicus & sitibundus decedas.

Celsarius lib. 9. de miraculis, c. 30.

De Custodia cellæ.

CAPVT X.

A V D I T A Missa, cui, vt plurimum post matutinam orationem, assistimus, nisi necessitas aut charitas aliud agendum suadeat, propra ad cellam tuam, in eaque, prout statim dicemus, bene occupatus mane, & amicam dulcissimam, aut sponsam charissimam, nunquam sine causa derelinque. Mira sunt, quæ à sanctis Patribus de cella dicuntur; ego, vt te ad eius amorem alliciam, vnam aut alteram sententiam eorum in medium proferam. Bernardus sic ait: Cæli & cellæ habitatio cognata est: quia cælum & cella adinuicem videntur aliquam habere cognationem nominis, sic & pietatis. A celando, enim cælum & cella nomen habere videntur: & quod celatur in cælis, hoc & in cellis; quod geritur in cælis, hoc & in cellis. Quidnam est hoc? vacare Deo, frui Deo: à cella enim sæpe in cælum ascenditur, vix autem vnquam à cella in infernum descenditur. Moriens enim vix aut nunquam aliquis à cella in infernum descendit: quia vix vnquam aliquis nisi in cælo prædestinatus, in ea vsque ad mortem perlitit. Thomas à Campis multa variis locis in cellæ commendationem scripsit, ex quibus vnum tantum citabo. Bona cella, inquit, nequeunt sufficienter explicari, sicut nec detrimenta extravaganium. Custos cellæ, custos est linguæ, non audit detractiones, non percipit rumores, non videt vanitates, non trahitur ad leuitates. Bonus cellita aut legit, aut orat, aut gemit, aut meditatur, aut scribit, aut corrigit libros, aut aliquid aliud boni operatur. Bonus cellita, cuius est cæli, amicus Dei, focus Beatorum Angelorum, cognitor secretorum, inspector superiorum, victor tentationum, expulso dæmonum, bellator vitiorum, contemptor mundanorum, neglector curatum, possessor quietis, obtentor pacis, amator scripturarum, speculator veritatis, gustator puritatis, continuator orationis, collector sanctæ meditationis, & destructor omnis euagationis. Cogita Deum, & te solum esse in mundo, & habebis magnam requiem in corde tuo. Memento quia Angelus inuenit Mariam in camera orantem, non foris cum hominibus loquentem. Nam qui appetit celestia secreta cognoscere, oportet eum ab hominibus elongari. Sic enim Moyses fecit, qui relictis hominum turbis, mansit solus cum Domino in monte, vt legem Domini suscipere mereretur. Hæc ille. Sed si alios omitam, certè verba Ambrosij luculentissima non possum prætere: Hic sanctus Pater ad Sabinum scribens, sic ait: Nunquam enim minùs solus sum quam cum solus esse videor, nec minùs otiosus quam cum otiosus. Certè pro arbitrio arcesso quos volo, atque adiungo mihi quos magis diligo, aut quos aptiores arbitror, nemo interpellat, nemo interpolat. Tunc ergo te magis teneo, & de Scripturis confero, & prolixiorum simul sermonem serimus. Sola erat Maria & loquebatur cum angelo. Sola erat quando superuenit in eam Spiritus sanctus, & virtus Altissimi obumbravit eam. Sola erat, & operata est mundi salutem, & concepit redemptorem vniuersorum. Solus erat Petrus, & totum per orbem consecrandarum gentium cognouit mysteria. Solus erat Adam, & non est præuaricatus, quia mens eius adhebat Deo: postquam verò ei mulier adiuncta est, non potuit inherere mandatis celestibus, & ideo se abscondebat, quando Deus deambulabat in paradiso: & nunc deambulat in paradiso Deus, quando diuinas scripturas

The. à Camp. lib. 1. de distict. claus. c. 7.

Lucæ 1.

Exod. 19.

Amb. ad Sabin. epist. 91.

Lucæ 1.

Act. 10. Gen. 2. & 3.